

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

An-Katrien Casselman

tegen

De Standaard en standaard.be

Met een mail van 15 april 2025 dient mevrouw An-Katrien Casselman een klacht in tegen De Standaard, standaard.be en journalist Kubra Mayda. Aanleiding is een artikel:

- van 14 april 2025 op standaard.be onder de titel *Influencers die hun kinderen inzetten voor reclame op sociale media? “Grens met kinderarbeid is dun”*;
- van 15 april 2025 in De Standaard onder de titel *Influencers die hun kinderen inzetten voor reclame? “Kinderarbeid”*.

Redactiemanager Toon van den Meijdenberg van Mediahuis antwoordt met een brief van 20 juni 2025.

Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 24 oktober 2025. An-Katrien Casselman woonde samen met haar assistente Lianne De Dooy de hoorzitting bij. Voor De Standaard waren Kubra Mayda en Toon van den Meijdenberg aanwezig.

DE FEITEN

Het artikel gaat over influencers en bekende Vlamingen die op sociale media beelden van hun kinderen gebruiken als ze reclame maken. Volgens de inleiding spreekt de Arbeidsinspectie van kinderarbeid, terwijl influencers zeggen dat de wetgeving niet meer van deze tijd is.

De journalist beschrijft enkele filmpjes waarin kinderen een rol spelen, onder wie de dochter van Ann-Katrien Casselman (klaagster). Zij duikt volgens het artikel op in betaalde samenwerkingen met kledingmerken of speelgoedmerken. In een van de filmpjes maakt het gezin reclame voor het intussen failliet verklaarde Lunch Garden, waarin het meisje doet alsof ze werkt in een filiaal en achter de kassa staat. De journalist citeert Casselman, die benadrukt dat haar dochter sporadisch deelneemt en zegt dat dat altijd scriptloos, spontaan en in één opname gebeurt. Zo staat ze in voor authenticiteit en legt ze geen onnodige druk op haar dochter, omdat ze zich bewust is van de risico's.

Volgens het artikel zeggen de Arbeidsinspectie en een advocate gespecialiseerd in arbeidsrecht dat dit wettelijk gezien kinderarbeid is. Volgens de advocate mogen kinderen onder de 15 geen arbeid verrichten buiten het kader van hun opvoeding of vorming, al kunnen ouders in sommige gevallen een vrijstelling aanvragen. Volgens de Arbeidsinspectie riskeren de betalende merken en de ouders vervolging als er verboden kinderarbeid wordt vastgesteld.

In het artikel komen twee influencers aan het woord. Zij noemen de regelgeving achterhaald. Volgens de ene bestaat er wel regelgeving voor het gebruik van kinderen in klassieke mediaproducties, maar niet voor content van influencers. Volgens Casselman leidt dat tot frustratie onder influencers omdat het juridische kader niet is aangepast aan de realiteit van

vandaag. Zij roept de overheid op om er werk van te maken en zegt dat de influencers-federatie IMA en een partij die de belangen van het kind behartigt aan tafel moeten zitten.

Verder komen kinderrechtencommissaris Caroline Vrijens en professor Lieselot Hudders van de UGent aan het woord. Vrijens heeft vragen bij het recht op een goede ontwikkeling, vrije tijd, een veilige thuis en privacy van de kinderen. Hudders concludeert dat momfluencers de risico's op lange termijn niet altijd goed inschatten.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

KLAAGSTER spreekt van onwaarheden, suggestieve bewoordingen, gebrek aan context en het niet naleven van afspraken over voorinzage.

Klaagster zegt dat de toon van communicatie van de journalist om aan het artikel mee te werken heel dwingend was. De journalist meldde in een mail dat klaagster deel zou uitmaken van het artikel. Dat gaf haar geen andere keuze dan mee te werken om de juiste informatie te geven en niet in een slecht daglicht gesteld te worden. Klaagster heeft zich samen met haar man dagen voorbereid en al haar werk met de Influencer Marketing Alliance (IMA) opgesomd. Van die voorbereiding is zo goed als niets in het artikel opgenomen.

Klaagster kreeg vóór publicatie geen inzage in het volledige artikel, hoewel er was beloofd om tot een consensus te komen. Ze kreeg enkel inzage in haar citaten. Die selectieve inzage speelde in haar nadeel. De citaten zijn wel correct weergegeven. Daarover bereikten klaagster en de journalist een consensus want er is veel aangepast. Maar de context van het artikel vervormt de citaten.

Klaagster wilde context om te weten welke richting het artikel zou uitgaan. Ze heeft dat meermaals gezegd. Er zijn weliswaar geen afspraken gemaakt over voorinzage van het volledige artikel, maar klaagster voelt zich erin geluisd omdat precies de context van het artikel essentieel was voor haar. De journalist gaf de indruk meegaand te zijn en ging deels akkoord, maar gaf toch niet alle paragrafen door. Anders dan ze in haar repliek beweert, heeft ze aan telefoon het artikel niet alinea per alinea overlopen. Ze heeft stukken voorgelezen, maar niet het hele artikel. Ze bleef moeilijk doen, wat haar intenties duidelijk maakt.

Klaagster wist niet dat de passage over de video in Lunch Garden zou verschijnen. Ze had gevraagd om dit te schrappen omdat het niet relevant en onwaar is. De dochter van klaagster heeft geen samenwerkingen met kledingmerken. Betaalde samenwerkingen zijn er alleen sporadisch voor speelgoed of eten. De passage insinueert ook dat het meisje aan het werk is, wat in de context van het artikel zwaarbeladen is omdat het artikel focust op kinderarbeid, terwijl het ging om een rollenspel van twee minuten. Deze passage stuurt het artikel in een richting die ver weg staat van de boodschap die klaagster wilde overbrengen.

Het artikel wekt de indruk dat de kinderrechtencommissaris en klaagster tegenover elkaar staan, terwijl ze aan dezelfde kant staan. Het laat uitschijnen dat klaagster constant met de camera op haar dochter staat. Het gaat over likes, volgers en geld of spullen die influencers krijgen. Dat betreft influencers in het algemeen, maar doordat er maar twee influencers aan het woord komen, associeert het klaagster hiermee. Het schaadt de reputatie van klaagster als content creator, ondernemster en moeder en schept een volledig verkeerde indruk van wie ze is en waarvoor ze staat.

De journalist laat uitschijnen dat de influencers haaks tegenover de expert en de advocate staan, terwijl klaagster in het interview aangaf dat ze samen met de IMA – waarvan ze board member is – ijvert voor een regelgevend kader rond kinderrechten en kinderarbeid en daarover praat met de overheid. Klaagster heeft dit op alle mogelijke manieren duidelijk proberen te maken, maar deze signalen werden constant genegeerd. Dit komt onvoldoende aan bod, het artikel besteedt er maar één zin aan. Voor de journalist stond al vast welke richting ze uit wilde en dat was duidelijk een andere intentie dan die van klaagster.

DE STANDAARD

De vraag over de inzet van kinderen in video's van influencers en kinderarbeid is relevant en legitiem. Ze is van maatschappelijk belang en legt lacunes in de wetgeving bloot. Het artikel was een aanleiding om een oud wetsvoorstel over kinderarbeid terug in te dienen.

De journalist heeft in haar eerste contact de bedoeling en de context van het artikel duidelijk weergegeven. Ze heeft gemaild dat het zou gaan over de dunne lijn tussen influencer marketing en kinderarbeid, vooral wanneer kinderen betrokken zijn bij betaalde samenwerkingen of gesponsorde content. Ze heeft daarbij aangegeven dat dit door de Arbeidsinspectie gezien kan worden als kinderarbeid als het regelmatig gebeurt.

Het artikel is evenwichtig en de citaten van klaagster zijn correct weergegeven. Klaagster geeft zelf aan dat er een consensus was over haar citaten. De journalist neemt geen standpunt in en er is geen sprake van subjectieve en suggestieve bewoordingen. De meningen van de advocaat, de kinderrechtencommissaris, de hoogleraar en de arbeidsinspectie die aan bod komen, slaan niet allemaal op klaagster, zoals klaagster voorhoudt.

De verzuchting van influencers dat er nieuwe wetgeving moet komen blijkt duidelijk uit het artikel. Klaagster benadrukt dit zelf, waar ze zegt dat de influencersfederatie IMA en een partij die de belangen van het kind behartigt aan tafel moeten gaan zitten.

De video van Lunch Garden en andere voorbeelden die in het artikel aan bod komen staan op de sociale media van klaagster. De journalist beschrijft de video's waarin de dochter van klaagster figureert op strikt neutrale wijze en laat klaagster uitgebreid vertellen hoe ze worden gemaakt. Op aandringen van klaagster heeft ze het citaat daarover meermaals aangepast, wat allesbehalve vanzelfsprekend is. Aanvankelijk zei klaagster dat “ongeveer 30 procent” van de content op haar sociale media video's met haar dochter zijn. Dat moest gewijzigd worden naar “nooit meer dan 30 procent”, vervolgens naar “regelmatig” en finaal naar “sporadisch”. De journalist is hierin meegegaan en heeft zich bijzonder soepel opgesteld. De grenzen van wat een journalist kan en mag toegeven, werden heel erg afgetast.

Een journalist moet niet alle personen die in een artikel worden genoemd aan het woord laten, zegt De Standaard. Dat moet alleen bij ernstige beschuldigingen, wat niet het geval was. Toch heeft de journalist klaagster om een reactie gevraagd. Ze heeft zich daarbij niet dwingend opgesteld, zoals klaagster beweert. Klaagster zei in een eerste telefoongesprek zelf dat ze blij was dat iemand het onderwerp onder de loep wilde nemen en dat ze hoopte dat haar input een meerwaarde zou kunnen zijn. In een tweede gesprek zei haar echtgenoot dat hij haar had overtuigd om mee te werken om zo de onduidelijkheid in de wetgeving op de agenda te zetten.

Er zijn geen afspraken gemaakt die niet werden gehonoreerd. De journalist heeft via mail en telefoon expliciet gezegd dat klagster inzage zou krijgen in haar reacties en citaten. Ze heeft niet toegezegd om het volledige artikel of delen die betrekking hadden op klagster voor te leggen. Daartoe bestaat ook geen verplichting. Toch heeft de journalist op vraag van klagster, die nood had aan context rond haar citaten, aan telefoon het artikel alinea per alinea overlopen, waarbij ze de teksten heeft geparafraseerd. Dat is niet gangbaar. De echtgenoot van klagster vroeg ook de namen van de experts die aan het woord zouden komen. Daarop is de journalist niet ingegaan. Klagster houdt voor dat er een consensus had moeten zijn over het artikel als zodanig, maar houdt niet voor dat het artikel inhoudelijke fouten bevat of dat ze verkeerd werd weergegeven. Ze heeft kunnen antwoorden op de analyses en standpunten van de experts.

BESLISSING

De journalist heeft van bij het eerste contact met klagster het doel van haar optreden bekendgemaakt en de vraagstelling en de context van het artikel duidelijk en transparant geschetst. Ze heeft gemaild dat het zou gaan over “de dunne lijn tussen influencer marketing en kinderarbeid, vooral wanneer kinderen betrokken zijn bij betaalde samenwerkingen of gesponsorde content” en daarover een vragenlijst bezorgd aan klagster. Op vraag van klagster heeft ze ook later in het proces haar aanpak mondeling toegelicht.

Klagster erkent dat haar uitspraken correct zijn weergegeven, maar maakt bezwaar tegen de context waarin ze geplaatst zijn. Dat de manier waarop haar uitspraken zijn opgenomen in het artikel niet overeenkomt met het concept dat klagster voor ogen had, betekent niet dat er sprake zou zijn van een beroepsethische fout. Het staat de journalist vrij om te bepalen vanuit welke invalshoek ze een onderwerp belicht. Dat behoort tot de redactionele vrijheid.

Klagster maakt niet aannemelijk dat het artikel fouten of onwaarheden bevat. Ze maakt bezwaar tegen de passage dat haar dochter opduikt in betaalde samenwerkingen met kledingmerken, omdat haar dochter geen dergelijke samenwerkingen heeft. Maar dat staat niet in het artikel. Het artikel geeft niet aan met wie die samenwerkingen werden afgesloten.

De journalist heeft duidelijk aangegeven dat klagster haar eigen quotes zou mogen nalezen. Ze heeft die ter inzage voorgelegd en rekening gehouden met de opmerkingen van klagster. Klagster bleef aandringen op inzage in het hele artikel of grote delen ervan, maar bevestigt dat daarover geen afspraken werden gemaakt. De journalist kan dan ook niet verweten worden dat ze gemaakte afspraken niet zou hebben nageleefd.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is ongegrond.

Brussel, 13 november 2025